

Den motýlů

Bílá Nemoc

Venku je novej den, už jsi dávno měla jít,
jsi celkem beze změn, já jak blázen ztrácím klid.
Ulicí kráčí chlapík chůzí nejistou,
v klopě mu vadne noční květ sám s tmou.

Je to ten bílej den, kdy se vrací letní čas,
sladkej hlas do ozvěn, holky nepálí už mráz,
každá si nosí rudou růži bezlistou,
jak hnízdo vosí živý sny dál zvou.

Ref1: Za řekou motýlů ráj
se svou dávnou extází,
na trávě malej Kay,
zimní královna právě odchází.

Tak tu připíjím (už jsi dávno měla jít)
na zdraví Mariím, ať je baví dlouho snít.
Cesta se stáčí, někde v dálce voní strom,
šaty ti smáčí teplej děšť s láskou.

Ref2: Za řekou motýlů ráj
se svou dávnou extází,
jen si tu chvíli hraj
s bílou královnou, co právě odchází.